

259

26/9

Upptredena i Little Rock

på måndagen var aldeles särskilt motbjudande. En vit pöbel hindrade med våld negerungdomarna att besöka den skola där desegregation i princip är beslutad, och under tumultet blev flera personer misshandlade. Man kan utgå från att det är en liten minoritet av stadens befolkning, slödder från olika samhällsklasser, som deltar i dessa upplopp, men att lynchstämningarna får framträda på detta sätt utan att med fasthet beivras är en skam för staden Little Rock och staten Arkansas. Det är tydligt att guvernör Faubus, som vid sitt samtal med Eisenhower för drygt en vecka sedan tycktes vara böjd för att avveckla konflikten, nu övergått till sin gamla position som rashetsens talesman, även om han inte längre använder statsmilisen för att hindra negerungdomens inträde i skolan.

Glädjande är att president Eisenhower sagt ifrån att alla lagliga medel, även våld, kommer att användas för att säkra tillämpning av den federala domstolens beslut om desegregation. Enligt senaste uppgifter har presidenten ställt nationalmilisen under unionellt kommando, varjämte fem hundra man ur en luftburen division är på väg till Little Rock för att upprätthålla ordningen. Då guvernör Faubus förklarar att presidenten inte har makt att använda statsmilisen för detta ändamål har han uppenbart orätt; enligt författningen sådan den tolkats i flera domslut kan presidenten inkalla inte bara unionell militär, utan också statsmilis för att trygga lagarnas upprätthållande. Den pöbel som deltagit i de riskfria förföljelserna av negerungdomen kommer med all säkerhet att ge vika om Förenta staternas högsta myndighet verkligen visar sig beredd att sätta kraft bakom de gjorda deklarationerna.

Att kyrkans lärosatser,

även de viktigaste, inte är kända och i varje fall inte godtagna av den till namnet kristna befolkningens majoritet har framgått av nyligen redovisade opinionsundersökningar. På kyrkligt håll tar man av debatten att döma detta förhållande liksom den låga kyrksamheten med stort jämnmod, ja, man förklarar rent av att situationen från kristen synpunkt är överraskande god. Det är inte så noga om folk vet vad döpsen innebär eller tror på de förklaringar som avges vid konfirmationen; huvudsaken är att man står kvar i kyrkan och i regel säger sig tro på Gud, hur dimmigt detta begrepp än är. Bakom dessa resonemang ligger kanske hos några uppfattningen att de satser kyrkan förkunnar i själva verket är mindre väsentliga eller kanske rent av ohållbara, hos andra att dessa satser, rätt förstådda, är för djupsinniga för att fattas av vanligt folk.

På en punkt synes emellertid denna förtonning av tron inte ha drabbat kyrkans män. När det gäller frågan om kvinnornas tillträde till prästerliga ämbeten gör man bestämt motstånd under hänvisning till några satser i Bibeln. Ett par satser i Pauli brev är tillräckliga för att motivera ett ovillkorligt avvisande av de krav som reses av skilda kvinnogrupper och som får understöd även av enstaka präster. Hur starkt en del kristna kvinnor reagerar mot denna differentiering framkom på ett gripande sätt vid det stora kvinnomötet i förrgår. Fru Ester Lutteman, vars insatser med rätta är berömda, tillkännagav att hon skulle utträda ur statskyrkan: "Den egendomliga föreställningen om en skapelseordning där Gud är mannens huvud och mannen kvinnans huvud är helt enkelt okristen", förklarade hon. En annan talare, fil dr Kerstin Anér, inskärpte att kyrkans hållning innebär att kvinnorna betraktas som en sämre sorts människor, människor av andra klass. Allt tyder emellertid på att kyrkan stannar vid sin gamla position: i föreställningen om kvinnans underlägsenhet i religiöst hänseende har den svenska kyrkan funnit en dogm som den verkligen kan hålla på.